

GERIPT OP JE TRIP

TEKST FRANK WAALS FOTOGRAFIE GETTY IMAGES

We vliegen deze weken weer massaal de zon tegemoet, maar voor veel Nederlanders heeft een zomervakantie ook een schaduwkant. Frank Waals nam de proef op de som en reisde naar Bali, Ibiza en Marrakesh, waar hij zelf opgelicht werd en landgenoten sprak die ook kennis hebben gemaakt met schimmige lokale gebruiken. 'De schurken doen niet eens moeite om hun criminaliteit te verbergen.'

B

Bali

Vanuit tussenstop Jakarta gaat de reis naar Bali per trein en vliegtuig. In de hoofdstad struikelden we al over de straatkinderen die briefjes met 'money, money' erop in onze handen drukten. De beste truc die we er zagen, ging als volgt: kind wil melkpoeder kopen voor broertje of zusje. Jij geeft dat, kind koopt melkpoeder, eind goed al goed. Maar als je langer blijft kijken, wordt de bus weer teruggebracht naar de winkel, waarna het kind zijn geld terugkrijgt. Niet alles, want de winkelier die ook in het complot zit, houdt 50 procent commissie. En jij bent 100 procent van je geld kwijt zonder dat er uiteindelijk melkpoeder voor is gekocht.

Dan de trein, ons eerste vervoersmiddel vanuit Jakarta op weg naar het paradijselijke eiland. De kaartcontrole doet al direct de wenkbrauwen fronsen. Een conducteur met grote pet op en het uiterlijk van een jongen van zestien knipt een gaatje in je kaartje, zijn collega achter hem vinkt

Het lijken zulke onschuldige kinderen, maar ondertussen...

dit vervolgens af op een lijst en achter hem volgt een beveiligder met aan zijn broekriem een groot slagersmes. Bovendien staat bij de deur nog een vierde bewaker die pas weer verdwijnt als de gehele controle achter de rug is. Kloppen de kaartjes niet, dan komt het hele gezelschap bij elkaar om, redelijk intimiderend, een hoge geldsom te innen, een boete die enkel in contanten kan worden voldaan.

Onze kaartjes zijn gelukkig in orde en dus vervolgen we zonder problemen onze weg langs de vele rijstvelden die ons uiteindelijk in Bandung brengt. Een stad met ruim twee miljoen inwoners aan de voet van de Tankuban Perahu-vulkaan, maar met een treinstation dat niet veel groter oogt dan Tiel Centraal. Het voorplein is een zangerig geheel met enkele hutjes die dienstdoen als woning of winkeltje en als westerling zijn we direct een bijzondere attractie voor de twintig kinderen die blootsvoets onze kant op komen gerend. Of we ons nu een poster of bezienswaardigheid in de dierentuin moeten voelen weten we niet. Het hangt er een beetje tussenin. Aan alle kanten worden we ongevraagd betast door veertig handjes waarachter breed glimlachende gezichtjes schuilen. Het is raadzaam je tas en sieraden op dat soort momenten goed in de gaten te houden. Volgens de chauffeur die ons verder brengt, moet je er namelijk niet van opkijken na zo'n kietelbeurt zonder ring, ketting, armband, oorbellen of inhoud van je rugtas achter te blijven.

Bali is bereikt en ook hier kost het ons weinig moeite een taxi te vinden, alleen rijden chauffeurs hier nog schaamtelozer dan in Jakarta een langere route dan nodig om je hotel te bereiken. Hier valt weinig tegen te doen, al blijkt één methode uiterst effectief. Neemt je chauffeur een omweg, laat dan in je Nederlandse conversatie op de achterbank een aantal keren het woord 'corrupt' vallen en je bent pijlsnel op de plaats van bestemming. Succes verzekerd.

Enmaal op straat valt er ook nu weer niet te ontkomen aan het feit dat je als wandelende portemonnee wordt gezien, eigenlijk vooral omdat je blank bent. Winkeleigenaren bekogelen je om de paar meter met niet te missen aanbiedingen, zoals: 'mushroom' (drugs), 'transport' en 'this is bloody fucking cheap, my friend', daarbij wijzend op een T-shirt, zonnebril of taser, die je gewoon op elke hoek van de straat kunt kopen. Zorgwekkender zijn echter de pooiers die je garageboxen in willen lokken waar jonge vrouwen, en voor een special price ook minderjarigen, op je wachten. Of het zeikerige 'massageeeee?', dat de dames van lichte zeden je naropen in de straten van het plaatsje Kuta. Wat dat betreft past deze naam goed bij enkele van haar inwoners, want een massage zonder happy end

lijkt hier nauwelijks verkrijgbaar. Dames gaan hierbij ver om hun zin te krijgen, tot aan het trekken aan je shirt en meesleuren in steegjes aan toe. Tip: ga hier niet op in, maar kies voor een professionele en gecertificeerde massage-shop waar hygiëne de boventoon voert en je netjes betaalt voor wat je krijgt, en geen cent meer.

Ibiza

Ook dichterbij huis kun je voor onaangename verrassingen komen te staan op het moment dat je net aan je welverdiende vakantie wil beginnen. Ibiza is steeds roof- en inbraakgevoeliger geworden met de komst van een nieuwe doelgroep. Zakenmensen en zowel Nederlandse als buitenlandse sterren zijn er tegenwoordig kind aan huis. Juist omdat de *rich & famous* steeds meer bezit heeft genomen van het partyeiland, hebben criminelen de weg naar het zonnigste stukje Spanje ook weten te vinden.

De waakzaamheid begint eigenlijk al op Aeroport de Ibiza, waar slechtgezinden bij de aankomsthal nauwlettend in de gaten houden welk type volk er binnenkomt. Het is dan ook raadzaam niet met je gouden Rolex om de pols of

'De eigenaren van de villa die ik op Ibiza had gehuurd, wisten helemaal van niets. De 40.000 euro en mijn contactpersoon heb ik niet meer gezien'

Luis Vuitton aan de arm naar buiten te lopen, want dieven staan al in de aanslag. Niet om je direct van je goederen te beroven, maar om je met een auto te volgen naar het appartement dat je gehuurd hebt. Hoe duurder de (huur)auto, des te groter de kans dat je een ongewilde escorte achter je aan krijgt.

De daadwerkelijke slag wordt vervolgens enkele dagen later pas geslagen, net op het moment dat je even niet thuis bent. Een enkele keer word je bij de heenrit al klemgereden, al hangt dit sterk af van de drukte op de weg. Tip: land zo casual mogelijk en paradeer pas de volgende dag in je mooiste outfit over het eiland. Parkeren op een afgelegen stuk terrein is evenmin handig, ➤

Celebs-in-opleiding op Ibiza.

Ibiza ziet er op het eerste gezicht zo aantrekkelijk uit.

al heeft de groeiende stroom aan toerisme wel als bijkomend voordeel dat de politiecontrole, met name in de Talamanca-haven, evenredig is toegenomen.

Ook bij het huren van een villa gaat er weleens wat mis, zo ondervond ook een Nederlandse dj die regelmatig feesten op het eiland organiseert en ook gedupeerd raakte. 'De meest luxe villa stond te koop, maar was volgens een partij die accommodaties aanbiedt ook te huur zolang er nog geen nieuwe eigenaar voor gevonden was. De locatie was echt om door een ringetje te halen en dus besloot ik voor een groot feest met hooggeplaatste gasten de villa voor een week te huren. Kosten: 40.000 euro. Volgens de tussenpartij, een Spaans bedrijf onder leiding van een Nederlander, moest ik me bij zijn collega's op Ibiza voordoen als geïnteresseerde koper. Opmerkelijk, maar als dat alles was om zeven dagen lang op zo'n prachtige locatie te kunnen vertoeven, dan had ik dat er graag voor over. Toch bekroop me na verloop van tijd een vreemd gevoel en ben ik uiteindelijk drie weken voor ons feest toch maar naar het eiland gevlogen om

alvast een kijkje te nemen. Het voelde niet helemaal lekker. Aangekomen bij de villa ben ik over het hek geklommen en trof ik de eigenaren aan. Je raadt het al, ze wisten helemaal van niets. Mijn contactpersoon is daarop direct langsgelopen en hield voet bij stuk dat het in orde was, terwijl de eigenaren op hun beurt weer volhielden geen idee te hebben waar het allemaal over ging. De man vertrok met de belofte op kantoor een aantal contracten van de makelaar te halen en binnen een half uur weer terug te zijn, maar ik heb hem niet meer teruggezien. Of we politie hebben ingeschakeld? Uiteraard! De Guardia Civil was snel ter plekke, maar ook met hun hulp liep het allemaal uiterst stroef. Ze reageerden laconiek en leken de zaak niet serieus op te pakken. Ik verdenk hen er zelfs van onder één hoedje te spelen met de verhuurder, maar dat kan ik niet bewijzen. Ook het inzetten van een Spaanse advocaat bracht geen schot in de zaak. De verhuurder stortte mijn geld steeds weer door naar een nieuw bedrijf, die hij keer op keer failliet liet gaan. Het draadje werd daardoor zo lang en hij had zijn zaken juridisch zo goed dichtgetimmerd, dat niemand er uiteindelijk nog een touw aan vast kon knopen. Die 40.000 euro heb ik in 2016 al overgemaakt, maar ik vrees deze nooit meer terug te zien. Een enkele keer kom ik de verhuurder van toen nog wel eens tegen. Vorig jaar lag hij op het strand twee rijen met strandbedjes achter me, maar er gaat een enorme dreiging van die man uit. Hij is twee meter groot en anderhalve meter breed, en ik heb geen zin het op een dag niet meer te kunnen navertellen. Ondertussen is hij wel gewoon doorgedaan met het oplichten van andere mensen, hoorde ik later.'

Marrakesh

De derde locatie die we aandoen is het populaire Marrakesh. Een stad die het best is op te delen in drie delen: de buitenwijken waar toeristen nauwelijks gezien worden, het moderne centrum met een McDonald's, Burger King en H&M, en het traditionele marktplein Djemaa el Fna in het oude centrum, de medina, omgeven door talloze kleine straatjes met winkeltjes en kraampjes. Als of je je in het oude Agrabah uit de film *Aladdin* begeeft. Op deze laatste plek is het gemakkelijk verdwalen en daar spelen jonge locals handig op in. Dit begint al net buiten het beroemde plein, wanneer je de reusachtige Koutoubia-moskee passeert en random mannen je aanspreken alsof ze je al jaren kennen. 'Hé, wat leuk om je hier te zien. Ga je eindelijk de stad verkennen? Ik werk in het hotel waar je slaapt, dus ik herkende je.'

De smalle straatjes van de medina van Marrakesh nodigen bijna uit tot beroven.

De kans dat hij er daadwerkelijk een baan heeft is niet zo groot, maar het gesprek is in ieder geval gestart en ook lastig weer te beëindigen. Vooral wanneer je je eenmaal in de kronkelige straatjes van de medina bevindt, laat men je niet snel meer met rust.

De jongeren dringen bij toeristen erop aan ze de weg te wijzen, ook al loop je opzichtig met je prima werkende smartphone met daarop Google Maps rond. Zij wonen hier, zijn er opgegroeid en weten altijd wel een shortcut waar je meer aan hebt, zo beweren ze stevast uiterst vriendelijk. De aap komt echter uit de mouw als je tijdens zo'n 'kortere' route langs allerlei winkeltjes geleid wordt waar je, nog net niet verplicht, iets dient te kopen. Of nog erger: de locals leiden je naar een donker en verlaten steegje waar de vriendelijke glimlach ineens plaatsmaakt voor een vijandige sfeer en een getrokken mes. Niet overdreven, maar dagelijkse realiteit. Weigeren is in dat geval ook niet echt een optie, want als je al geen verwondingen oploopt, dan word je gewoon tot aan het hotel gevolgd en weten ze waar je de rest van de week verblijft. Zie dan nog maar eens rustig een oog dicht te doen 's nachts.

Een gedupeerde Nederlandse toeriste vertelt: 'Na drie jaar niet op vakantie te zijn geweest, keek ik er enorm naar uit om twee weken door Marokko te trekken. Ik hield rekening met de cultuur, de gebruiken en de tradities die er gelden en trok als vrouw bijvoorbeeld ook nooit kleding aan die hoger dan mijn kuiten kwam. Ik had het snik-

heet, maar wilde de bevolking zo-veel mogelijk tegemoet komen en respecteren. Een groot deel van de mensen was ook uiterst vriendelijk en je zult me dus ook nooit zien generaliseren, maar helaas ben ik er ook bedreigd, bespuugd en meerdere keren uitgescholden. Vieze hoer, smerige slet, noem maar op.

In de straatjes van de medina heb je continu het idee in de gaten gehouden of gevolgd te worden. Ik heb daarbij zelfs mijn telefoon voor 500 euro moeten terugkopen van twee mannen die hem kort daarvoor uit mijn handen hadden gegrist. Oftewel: criminaliteit zonder dat er door de schurken in kwestie überhaupt moeite wordt gedaan dit te verbergen. Je ziet het voor je ogen gebeuren en kunt er niets aan doen. Daartegenover staat gelukkig nog wel de pracht van het land zelf; het Atlasgebergte is wonderschoon en ook het overnachten in de woestijn is een belevenis op zich, maar de brutaliteit van sommige inwoners heeft mijn verblijf voor een groot deel verpest.' ✖

'Ik heb in Marrakesh mijn telefoon voor 500 euro moeten terugkopen van twee mannen die hem kort daarvoor uit mijn handen hadden gegrist'